

opusdei.org

Velika Osveta Japana

Hisae Saki, supernumerarija
Opusa Dei koja živi u
Nagasakiju, govori o majčnim
sjećanjima bombardiranja
Hirošime, svojem osobnom
obraćenju, braku te o posjeti
Blaženog Alvara Japanu 1987.

12.03.2017.

*Na slici Hisae Saki i njen muž u
Nagasakiju*

*Preuzeto od „Los cerezos en flor“,
Jose Miguel Cejas, Rialp, 2015.*

Poglavlje 20. VELIKA OSVETA JAPANA

Moramo se zahvaliti:

snijeg koji pokriva tlo

također pripada nebu.

Issa

Moja majka se uvijek prisjeća toga dana do najmanjeg detalja, kao da se dogodio prije samo sat vremena. Sa skoro napunjenih 12 godina bila je u školi tog vrućeg dana u kolovozu. Po završetku prvog školskog sata u 8:00 ujutro, učitelj im je rekao da će za vrijeme rekreacije očistiti plato škole. To je nešto uobičajeno u Japanu jer u učenicima stvara osjećaj da je škola njihova te se uče urednosti.

Bili su u sred posla, kada su odjednom, malo poslije osam sati, čuli zvuk zrakoplova. U trenutku kada su pogledali u nebo osjetili su

zastrašujuću tišinu uz zasljepljujuće svjetlo. Sekundu poslije stvorio se vjetar poput tornada koji ih je podigao u valovima i razbacao po cijelom platou. Moja majka odletjela je deset metara od mjesta gdje je radila i hvala Bogu nije se ozlijedila. Učitelji se nisu snašli u tom trenutku. Brzo su otvorili vrata škole i sva su djeca preplašeno trkom pobjegla svojim kućama hitajući prema velikom oblaku smeđe prašine.

Škola je bila smještena na brdu u predgrađu grada. Od tamo se pružao veliki pogled na lijepi grad Hirošima koji se rasporedio na šest otoka okruženih sa sedam rijeka i ušćem. Prema jugu se pružao pogled na dokove i dalje u unutrašnjem moru, pogled na otoke i otočiće. Svaki dan kada su išli u školu na trenutak bi zastali razmatrajući nad pogledom, ali to jutro dok su trčali nizbrdo skoro su ostali paralizirani gledajući obrise svoga grada. Hirošima je

postala grad ruševina i ljudi koji su vrištali i plakali trpeći bol od strašnih opekline

Dan se pretvorio u neobičnu noć i kada je moja majka prišla svojoj kući, koja je napola bila razrušena, našla je svoje roditelje kako leže šokirani i pomalo bezumni s modricama i opeklinama. Kada su vidjeli svoju kćer kako dolazi, ustali su te su se plaćući zagrlili svi zajedno zahvalni što su svi preživjeli. Tada su uzeli par neophodnih stvari i krenuli su prema kućama rodbine dok su oko njih odjekivali zvuci gradskih sirena i poziva Tasukete! Tasukete! (Pomoć! Pomoć!)

Srećom kuće rodbine su bile cijele ali pri ulazu u jednu od njih našli su tetku s potpuno opečenim tijelom, lebdeći između života i smrti. Preminula je te noći.

Kada je, poslije dva dana, do njih stigla vijest i da je Nagasaki također

bio bombardiran, pali su u duboku depresiju. Bili su toliko zbunjeni da su mislili da je to sve jedan loš san, noćna mora koja će završiti svaki trenutak. Uzimajući to u obzir , jasno je zašto su 15. kolovoza, kada su čuli na radiju – po prvi puta u svom životu – glas Cara Tenna, objavljujući završetak rata, zajedno sa cijelom zemljom osjetili veliko olakšanje.

Careva poruka, koju tada nisu baš jasno razumjeli zahvaljujući lošem signalu radija, bila je sljedeća: *Neprijatelj je počeo koristiti novu bombu, nerazmjerno okrutnu, čiji kapaciteti mogu izazvati razaranja koja su uistinu neizmjeriva, i koja su već izazvala smrt tolikih nevinih života. Ako se naša borba nastavi, to neće samo dovesti do kolapsa i uništenja Japanske nacije, nego će voditi do potpunog nestanka ljudske civilizacije.*

Fotografija Hirošime godinu dana nakon bacanja atomske bombe

Moja majka nikada nije zaboravila taj događaj i, iako nije bila kršćanka, naučila me da nikada ne gajim osjećaj mržnje spram bilo koga i da uvijek opraštam drugima, to je lekcija koje sam se uvijek sjećala.

Obraćanje Hisae

Upoznala sam svoga muža u Kyotu početkom sedamdesetih, kada sam pohađala satove klavira, a on je studirao jezike. Naš zajednički prijatelj iz Opusa Dei, znajući za našu zajedničku strast prema glazbi, nas je povezo. Izlazili smo zajedno van, zaljubili se, i rasli u proučavanju kršćanske vjere.

Tijekom tog vremena nas dvoje smo izučavali katekizam, kojeg smo promatrali, u skladu s japanskim mentalitetom, kao zbir crta vodilja i pravila koja treba naučiti i poštivati.

Poslije smo otkrili, zahvaljujući formaciji primljenoj u Opusu Dei, da život kršćana nije samo pitanje ispunjavanja recepata, nego ljubiti Boga i služiti mu s cijelim srcem u centru obitelji, društvenog života i svakodnevnog posla.

Oboje smo se krstili i poslije smo odgovorili Božjem pozivu da postanemo članovi Djela. To nas je zbližilo još više, s obzirom na to da otkad smo postali katolici, imali smo želju napraviti „jednostavan i radostan“ dom, kako je Sveti Josemarija rekao.

Oženili smo se i otišli smo u Rim tijekom našeg medenog mjeseca. Tamo smo bili primljeni od strane Prelata Opusa Dei, Fr. Alvara del Portilla. Kada je shvatio da smo oboje u Djelu, rekao nam je da bi trebali biti uzoran par, misleći na toliko ljudi u našoj zemlji koje bi Gospodin mogao pozvati u budućnosti u

posvećenju prema Njemu unutar braka.

Savjetovao nam je da se nikad ne svađamo pred djecom i svakom nam je dao po krunicu, strastveno ih ljubeći.

Don Alvaro u Japanu

Lako je razumjeti našu radost kada je Don Alvaro del Portillo došao u Nagasaki 14. veljače 1987. Otišli smo zajedno s našom djecom na zračnu luku kako bismo ga dočekali.

Ponudila sam mu grančice s cvjetovima trešnje dok mu je moja kćer darovala buket cvijeća. Bez obzira na to što je bila zima, i što je snijeg uobičajen za veljaču, tijekom tih dana se temperatura podigla i uživali smo u proljetnom vremenu.

Poput mnogih kršćana koji dođu u grad, kojeg nazivaju „Rimom Orijenta“, pomolio se ispred slike naše Gospe gdje su se nekada kršćani

potajno sastajali i posjećivali spomenike mučenika.

Prisjetio se da je jedan od njih, meksički Felipe de Jesus, njegov daleki rođak. Rekao nam je: „Neki su mislili da on nije sposoban za mučeništvo jer se nekako doimao slabim, ali je Bog, imajući toliko strpljenja prema njemu, na kraju održao lekciju velikodušnosti, hrabrosti i herojstva pred licem smrti prihvaćenom zbog ljubavi prema Bogu. Ja sam povjerio sebe i svakog od vas njemu, tako da budemo ljudi na koje Bog može računati“

Na susretu s Don Alvarom, koji je bio organiziran u školi u Nagasakiju, bilo je prisutno stotine ljudi. Većinom su bili budisti ili nereligiozni. Oni su bili iznenađeni kako je on napravio toplu i ugodnu atmosferu oko sebe. „Imala sam osjećaj,“ rekla je nekršćanka poslije “kao da sam u dnevnom

boravku, poslije večere, čavrljam sa svojom obiteljskom prijateljicom.“

Na početku nam je rekao kako bi osnivač Opusa Dei bio oduševljen da je posjetio našu domovinu. „Sjećam se njegove velike želje za pokretanjem dobrih inicijativa u ovoj zemlji, u kojoj ima toliko puno ljudi ispunjenih s ljudskim vrlinama, sposobnih za ulaganje velikog truda i intenziteta u svoj rad. Razmišljao je da, ukoliko bi svi oni znali za Krista, ukoliko bi svi upoznali Krista, ukoliko bi svi ljubili Krista, koje bi to veliko dobro bilo za čovječanstvo. Jer sve te ljudske vrline su tu, sva ta marljivost u narodu Japana, usmjerena prema služenju Bogu, bilo bi nešto izvanredno.“

Zatim je rekao nešto što me iznenadilo. Govorio je o tuzi Utemeljitelja kada je do njega došla vijest o uništenju Hirošime i Nagasakija. „Molio je za sve žrtve i

ranjene, kako ljudi ne bi pali u očaj, kako bi našli Boga usred svojih patnji. Također se molio za one koji bi poslije patili od efekata radijacije.“

Pogledavala sam s vremena na vrijeme lica onih okolo mene, pogotovo nekršćana. Iako nama Japancima nije uobičajeno iskazivanje osjećaja prema van, moglo se vidjeti da su mnogi bili dirnuti.

Katolička profesorica glazbe je progovorila o svojim roditeljima, koji su bili praktični budisti i velikodušni ljudi. Što ona može napraviti, pitala je, da ih dovede Kristu?

„Ako vas upitaju o kršćanstvu, govorite o onom što imate u svom srcu, ali bez raspravljanja, jer su u dobroj vjeri, a također jer to nije put. Vjera je dar, do koje pojedinac ne dolazi vlastitim snagama. Bog je daje kome god hoće. Ima osoba koje nisu primile dar vjere, i možda se one

ophode bolje nego mnogi kršćani. One nam daju primjer iskrenosti, poštenja, razumijevanja... Osim toga, kćeri moja, u ovom konkretnom slučaju to su tvoji roditelji, prema kojima ne bi trebala gajiti ništa osim ljubavi, zahvalnosti i poštovanja. I moli za njih.“

Ta nam je posjeta dala utjehu. On je posjetio različite gradove i govorio je o Bogu različitim ljudima. Posebno me se dojmilo (i mislim da bi se to svidjelo mojoj majci) ono što je izrekao u Kyotu:

„Kada sam pohađao srednju školu,“ blaženi Alvaro je govorio, „rečeno nam je da se broj stanovnika Japana kreće oko sto milijuna. Sada vas ima sto dvadeset milijuna, ali samo malo je upoznalo Krista. Kada bi se ljudske vrline koje imate – marljivost, urednost i mnoge druge – stavile u službu Bogu, kako bi to snažno odjeknulo kroz cijeli svijet. Bilo bi to

više od atomske bombe. To bi mogla biti velika osveta Japana.“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/velika-osveta-japana/](https://opusdei.org/hr-hr/article/velika-osveta-japana/)
(7.04.2026.)